

Octubre 2016

«Perdona les ofenses que t'hagi fet el teu proïsme i aleshores, quan preguis, Déu et perdonarà els pecats.» (Sir 28, 2)

En una societat violenta com aquesta en la qual vivim, el perdó és un tema difícil d'afrontar. Com es pot perdonar qui ha destruït una família, qui ha comès crims inenarrables o qui, senzillament, ens ha arribat al moll de l'ós en qüestions personals, fent malbé la nostra carrera, traint la nostra confiança?

La primera reacció instintiva és la venjança, tornar mal per mal, desencadenant una espiral d'odi i agressivitat que porta la societat a la barbàrie. O bé, tallar totalment la relació, conservar rancor i ressentiment, amb una actitud que amarga la vida i enverina les relacions.

La Paraula de Déu irromp amb força en les més variades situacions de conflicte, i proposa, sense mitges tintes, la solució més difícil i coratjosa: perdonar.

La invitació, aquesta vegada, ens arriba d'un savi de l'antic poble d'Israel, Ben Sira, que mostra que n'és d'absurda la petició de perdó adreçada a Déu per part d'una persona que, al seu torn, no sap perdonar. «A qui perdona [Déu] els pecats? –llegim en un antic text de la tradició jueva–. A qui sap perdonar»[\[1\]](#). És el que Jesús mateix ens va ensenyar en la pregària que adreçem al Pare: «Pare... perdoneu-nos les nostres culpes, com nosaltres perdonem els nostres deutors»[\[2\]](#).

Nosaltres també ens equivoquem, i cada vegada ens agradaria que ens perdonessin! Supliquem i esperem que se'ns doni novament la possibilitat de tornar a començar, que es tingui encara confiança en nosaltres. Si ens passa això a nosaltres, no serà igual per als altres? No hem d'estimar el proïsme com a nosaltres mateixos?

Chiara Lubich, que continua inspirant la nostra comprensió de la Paraula, comenta així la invitació al perdó: «No és oblidar, que sovint significa no voler mirar de cara la realitat. El perdó no és debilitat, és a dir, no tenir en compte una mala jugada per por del més fort, que l'ha comesa. El perdó no consisteix a afirmar que no té importància allò que és greu, o que està bé allò que està malament. El perdó no és indiferència. El perdó és un acte de voluntat i de luciditat, per tant, de llibertat, que consisteix a acollir el germà així com és, no obstant el mal que ens ha fet, com Déu ens acull a nosaltres pecadors, malgrat els nostres defectes. El perdó consisteix a no respondre a l'ofensa amb l'ofensa, sinó a fer allò que diu Pau: "No et deixis vèncer pel mal; sinó venç el mal amb el bé"[\[3\]](#).

El perdó consisteix a obrir, a qui et fa una mala jugada, la possibilitat d'una nova relació amb tu, la possibilitat, doncs, per ell i per tu, de tornar a començar la vida, de tenir un futur en el qual el mal no tingui l'última paraula».

La Paraula de Vida ens ajudarà a resistir la temptació de respondre amb el mateix to, de tornar el mal de seguida. Ens ajudarà a veure qui ens és «enemic» amb ulls nous, reconeixent en ell un germà, tot i que sigui dolent, que té necessitat d'algú que li estimi i l'ajudi a canviar. Serà la nostra «venjança d'amor».

«Diràs: "Però això és difícil" –continua Chiara en el seu comentari–. S'entén. Però heus aquí la bellesa del cristianisme. No per res segueixes un Déu que, morint a la creu, va demanar perdó al seu Pare pels qui li donaven mort. Coratge. Comença una vida així. T'asseguro una pau mai abans experimentada i molta joia desconeguda»^[4].

Fabio Ciardi

^[1] Cf. *Talmud babilònic*, Megillah 28a.

^[2] Mt 6, 12.

^[3] Rm 12, 21.

^[4] *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1983, p. 46-58